

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΤΙΦΑΝΩΣ ΕΝ ΤΩ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ
ΕΚΛΑΜΨΑΝΤΟΣ
ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ*
(12 Ιουλίου)

[Ποίημα: Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια]

Αθήναι 1995

* Η παρούσα ύμνογραφία αποτελεί προϊόν εύλαβείας του ύμνογράφου προς τὸν ἐν ὁσίοις Γέροντα καὶ προορίζεται διὰ προσευχητικὴ χρήση.
Θὰ τεθεῖ εἰς δημοσίαν λατρείαν ἅμα τῇ ἁγιοκατατάξει τοῦ Γέροντος ἀπὸ τῆ Μητέρα Ἐκκλησία.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Εἰς τὸ "Κύριε ἐκέκραξα" ἱστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀρτιφανῶς τὸν ἀσκήσει, στερόρᾳ ἐκλάμπαντα, ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, καὶ φωτίσαντα πλήθη, αὐτοῦ ταῖς νουθεσίαις ταῖς πατρικαῖς, ἐπαινέσωμεν κράζοντες· ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει τὸν Λυτρωτὴν, ἀσκητὰ σοφὴ Παίσιε.

Τῶν Καππαδόκων τὸ κλέος, ἀζύγων καύχημα, μοναζουσῶν προστάτην, καὶ πιστῶν ποδηγέτην, πρὸς θέωσιν ἐν ὕμνοις μελωδικοῖς, ἀρετῶν ὡς ἀπαύγασμα, καὶ μαργαρίτην τῆς πίστεως τιμαλφῆ, ἐπαινέσωμεν Παῖσιον.

Τὸν ἐκ νεότητος κόσμου, τερπνὰ ὡς σκύβαλα, σποδὸν τε καὶ ἀτμίδα, λογιζόμενον πάντες, Παῖσιον τὸν νέον ἐν ἀσκηταῖς, θεοφόροις τιμήσωμεν, ἀναφωνοῦντες· τὰ ἄρῶρευστα σαῖς λιταῖς, ἀγαπᾶν ἡμᾶς ἀξίωσον.

Τρωθεὶς Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ, ἐκ βρέφους Ὅσιε, ἀγάπης ὄφθης σκεῦος, διαυγὲς ἄχρι τέλους, Παίσιε κουφίζον τοὺς εὐλαβῶς, σῆ καλύβη προστρέχοντας, καὶ ἀναψύχον τοὺς στένοντας ἐν σκιᾷ, ζοφερᾷ παντοίων θλίψεων.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τῶν φιλοσίων τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἐν Ἄθῳ ἀσκουμένων ἢ ὁμήγουρις, συνέλθωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ, τοῦ ἀρτιφανοῦς φωστῆρος τῆς πίστεως, Παῖσιου, ἀξίως αὐτοῦ ἀνευφημῆσαι τὰ σκάμματα· οὗτος γὰρ ὡς τῶν πεπλανημένων φέγγος, τῶν μονοτρόπων ἀλείπτῃς, καὶ τῶν χειμαζομένων ἀκέστῳρ, ἀγλὸν δυσθυμίας ἀπάντων ἐσκέδασε, τῇ τοῦ Φωτοδότου Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ γένους ἡμῶν χάριτι· καὶ νῦν σὺν ἀγγέλων χορείαις, καὶ ὁσίων τοῖς τάγμασιν ἀγαλλιώμενος, τῷ Παμβασιλεῖ τῆς δόξης πρεσβεύει, διδόναι τοῖς αὐτοῦ, τὴν μνήμην γεραίρουσι, κατ' ἄμφω ὑγίειαν καὶ εἰρήνην ἀστασίαστον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἀπόστιχα.

ᾠχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ.

Δεῦτε Ἀθωνιτῶν, οἱ δῆμοι συνελθόντες, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως, τὴν μνήμην Παῖσιου, τιμήσωμεν τοῦ μάκαρος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου Αὐτοῦ.

Λάμψας ἀρτιφανώς, ὡς ἄστρον φωτοβόλον, ἐφώτισας καρδίας, ἐξοφωμένας πάτερ, θεόφιλε Παῖσιε.

Στίχ. Μακάριος ἀνήρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Τάφον σου τὸν σεπτόν, ὡς κρήνην ἰαμάτων, Μονὴ τοῦ Θεολόγου, κατέχει καὶ σὸν πνεῦμα, οἱ οὐρανοὶ Παῖσιε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Γῶξε ἀπὸ παντός, κακοῦ τοὺς Σε ὑμνοῦντας, θεότης Τρισαγία, λιταῖς τοῦ Παϊσίου, τοῦ συναγαλλομένου Σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι Χριστιανούς, ἐκ τῆς ἐχθροῦ ἀπάτης, ὁμοῦ σὺν Παῖσίῳ, τῷ ἐν τῷ σῷ λειμῶνι, ἀσκήσαντι Θεόνυμφε.

Νῦν ἀπολύεις... τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν τὸ "Μακάριος ἀνὴρ". Εἰς δὲ τὸ "Κύριε ἐκέκραξα" ἰστῶμεν στίχους ἠ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Εμμένων ἐν τῇ ὑπακοῇ, φυλακῇ αἰσθήσεων, καὶ προσευχῇ ἐκ νεότητος, σαρκὸς χαμαίζηλα, πάθη ἀπηρνήσω, καὶ πρὸς ὕψος ἄρρητον, ἀνήλθες ἀπαθείας καὶ νήψεως, σοφὲ Παίσιε· ὅθεν πάντες σοῦ γεραίρομεν, τοὺς ἀόκνους, ἀγῶνας πρὸς θέωσιν.

Ναὸν σεαυτὸν ποιῶν λαμπρόν, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ εὐωδία γενόμενος, Χριστοῦ Παίσιε, τοὺς τῇ σῇ καλύβῃ, προσιόντας ἠΰφρανας, καὶ ἅπαντας ἀγίαζας Ὅσιε, τοὺς ἐκζητοῦντάς σου, εὐλογίαν πολυκύμαντον, ἵνα βίου, ἀνύσωσι πέλαγος.

Γοφοῦ Ἀρσενίου μιμητῆς, ἀρετῆς γενόμενος, τοῦ ἐν πατρίδι σου λάμπαντος, καὶ τὰ παλαίσματα, πολιῶν γερόντων, ἀσκητῶν τοῦ Ἄθωνος, λαμπρῶν ποθῶν μιμεῖσθαι τὴν κλίμακα, τῆς τελειώσεως, ἐν Χριστῷ ἀνήλθες πάντιμε, καὶ ὡς ἄστρον, ἀρτίως ἀνέτειλας.

Πιστῶν οἱ χοροὶ ἐκ Καρυῶν, εὐλαβῶς κατήρχοντο, πρὸς τὴν καλύβην ἐκάστοτε, τὴν σὴν Παίσιε, ἵνα τὸ φορτίον, πόνων ἀποθέσωσι, τῇ σῇ θεοφιλεῖ ὁσιότητι, καὶ θάρρος λάβωσι, τοῦ ἐχθροῦ συντριῖψαι δύναμιν, σαῖς πρεσβείαις, ταῖς θεαῖς πρὸς Κύριον.

Ἡ χάρις ἀφθόνως ἐπὶ σε, ἐκχυθεῖσα Ὅσιε, τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἔδειξε, σὲ στηλογράφημα, ἔμψυχον σοφίας, λύχνον προοράσεως, λαμπρόν καὶ διοράσεως πύρσευμα· διόπερ ἠΰγαζες, τῶν πιστῶς προσερχομένων σοι, τὰς ζοφώδεις, καρδίας Παίσιε.

Μονὴ Θεολόγου ἢ σεπτῆ, ἢ ποτὲ τρυφήσασα, τῶν σῶν σοφῶν παραινέσεων, σκιρτᾶ καὶ γάνυται, νῦν ἐν κόλποις ὄλβον, ὥσπερ θεῖον ἔχουσα, τὸν τάφον σου παμμάκαρ Παίσιε, πιστοῖς τὸν βλύζοντα, ἀκενώτως ῥεῖθρα πάντοτε, ἰαμάτων, αὐτῷ τοῖς προστρέχουσι.

Παίσιε χάριν δαψιλῆ, οὐρανόθεν εἴληφας, ἀρήγειν πάντας τοὺς πάσχοντας, καὶ χρεῖαν ἔχοντας· ὅθεν μετὰ πότμον, ἐπεσκέψω Ὅσιε, νοσοῦντας καὶ αὐτοῖς τάχος ἴασιν, Θεοῦ τῇ χάριτι, ἐδωρήσω ἐνδεικνύμενος, παρῶρησιαν, ἣν ἔχεις πρὸς Κύριον.

Καρκίνου ταχὺς θεραπευτῆς, καὶ λυτῆρ στειρότητας, ἐσχάτως ὄφθης Παίσιε, θαυμάτων χεῖμαρρῶ· ἔτι ἀρνούμενοις, σὴν θερμὴν ἀντίληψιν, παρέχεις σῶ

οἰκείῳ βουλήματι, ταχὺ τὰ πρόσφορα, ῥοῦν δὲ βίου σαῖς ἐντεύξεις, μεταβάλλεις, ἐπικαλουμένων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Λσκητικῆ κεκοσμημένος λαμπρότητι, τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν ἐπ’ ἐσχάτων ἐφαιδρυνας, Παίσιε, Ἄγιορεῖτα πνευματέμφορε· νουνεχῶς γὰρ πολιτευσάμενος ἐν Ἄθωνι, ἀπαθείας καὶ σοφίας στάθμη ὄφθης ἀκριβεστάτη, καὶ πιστοῦς ταῖς διδαχαῖς σου ἠγλάϊσας· ὑπεράνω οὖν σαρκὸς γενόμενος, χάριν εὗρες πρεσβεύειν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν τιμώντων ἐν πόθῳ, καὶ ἀνυμνούντων τὴν πανσέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τις μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τις μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπσας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι’ ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ’ ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Μακκαβαίων Δ΄ τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 1, 1-9)

Φιλοσοφώτατον λόγον ἐπιδείκνυσθαι μέλλων, εἰ αὐτοδέσποτός ἐστιν τῶν παθῶν ὁ εὐσεβῆς λογισμὸς, συμβουλευσαίμ’ ἂν ὑμῖν ὀρθῶς, ὅπως προσέχητε προθύμως τῇ φιλοσοφίᾳ. Καὶ γὰρ ἀναγκαῖος εἰς ἐπιστήμην παντὶ ὁ λόγος καὶ ἄλλως τῆς μεγίστης ἀρετῆς, λέγω δὴ φρονήσεως, περιέχει ἔπαινον. Εἰ ἄρα τῶν σωφροσύνης κωλυτικῶν παθῶν ὁ λογισμὸς φαίνεται ἐπικρατεῖν, γαστριμαργίας τε καὶ ἐπιθυμίας, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμποδιστικῶν παθῶν κυριεύειν ἀναφαίνεται, οἷον κακοηθείας καὶ τῶν τῆς ἀνδρείας ἐμποδιστικῶν παθῶν, θυμοῦ τε καὶ φόβου καὶ πόνου. Πῶς οὖν, ἴσως εἴποιεν ἂν τινες, εἰ τῶν παθῶν ὁ λογισμὸς κρατεῖ, λήθης καὶ ἀγνοίας οὐ δεσπόζει; Γελοῖον ἐπιχειροῦντες λέγειν. Οὐ γὰρ τῶν αὐτοῦ παθῶν ὁ λογισμὸς κρατεῖ, ἀλλὰ τῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας καὶ σωφροσύνης ἐναντίων, καὶ τούτων οὐχ ὥστε αὐτὰ καταλῦσαι, ἀλλ’ ὥστε αὐτοῖς μὴ εἶξαι. Πολλαχόθεν μὲν οὖν καὶ ἀλλαχόθεν ἔχοιμ’ ἂν ὑμῖν ἐπιδείξαι ὅτι αὐτοκράτωρ ἐστὶν τῶν παθῶν ὁ λογισμὸς, πολὺ δὲ πλέον τουῦτο ἀποδείξαμι ἀπὸ τῆς ἀνδραγαθίας τῶν ὑπὲρ ἀρετῆς ἀποθανόντων, Ἐλεαζάρου τε καὶ τῶν ἑπτὰ ἀδελφῶν καὶ τῆς τούτων μητρὸς. Ἄπαντες γὰρ οὗτοι τοὺς ἕως θανάτου πόνους ὑπεριδόντες ἐπεδείξαντο ὅτι περικρατεῖ τῶν παθῶν ὁ λογισμὸς.

Μακκαβαίων Β' τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ', 16-23)

Εἰ δὴ τοίνυν γέρον ἀνὴρ τῶν μέχρι θανάτου βασάνων περιεφρόνει δι' εὐσέβειαν, ὁμολογουμένως ἡγεμὼν ἐστὶ τῶν παθῶν ὁ εὐσεβῆς λογισμὸς. Ἴσως δ' ἂν εἴποιέν τινες. Τῶν παθῶν οὐ πάντες περικρατοῦσιν, ὅτι οὐδὲ πάντες φρόνιμον ἔχουσι τὸν λογισμὸν. Ἀλλ' ὅσοι τῆς εὐσεβείας προνοοῦσιν ἐξ ὅλης καρδίας, οὗτοι μόνοι δύνανται κρατεῖν τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν πιστεύοντες ὅτι Θεῷ οὐκ ἀποθνήσκουσιν, ὥσπερ οὐδὲ οἱ πατριάρχαι ἡμῶν Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἀλλὰ ζῶσι τῷ Θεῷ. Οὐδὲν οὖν ἐναντιοῦται τὸ φαίνεσθαι τινὰς παθοκρατεῖσθαι διὰ τὸν ἀσθενῆ λογισμὸν· ἐπεὶ τίς πρὸς ὅλον τὸν τῆς φιλοσοφίας κανόνα φιλοσοφῶν καὶ πεπιστευκῶς Θεῷ καὶ εἰδὼς ὅτι διὰ τὴν ἀρετὴν πάντα πόνον ὑπομένειν μακάριόν ἐστιν, οὐκ ἂν περικρατήσειεν τῶν παθῶν διὰ τὴν θεοσέβειαν; Μόνος γὰρ ὁ σοφὸς καὶ ἀνδρεῖός ἐστι τῶν παθῶν κύριος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. δ', 7-15)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα

Ἦχος α'.

Ἀπὸ νεότητος Χριστῷ σαυτὸν ἀναθέμενος ὑπομονῇ, εὐχῇ καὶ ταπεινώσει καλῶν λογισμῶν ἀσύλητον ταμεῖον γεγένησαι, Παίσιε· διαλάμπων γὰρ ἀγάπη πρὸς πλησίον τελεία ἀζύγων τὴν ὁμήγουριν κατηγλάϊσας καὶ πιστῶν τὰ τάγματα κατηύφρανας· καὶ νῦν τὸ χοϊκὸν σαρκίον ἀρνησάμενος σὺν αὐλοῖς τάξεσι καὶ ὁσίοις δοξάζεις τὸν Κύριον δεόμενος ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Ἦχος β'.

Ἀρσενίου Ὁσίου, τοῦ ἐν Φαράσοις διαλάμπαντος, ἀκολουθήσας ταῖς τρίβουσι, ἐναρέτων πράξεων τύπος, καὶ πάσης ἀρετῆς κανὼν εὐθύτατος, ἐδείχθη Παίσιε· ἀριστεύσας οὖν κατὰ τῶν παθῶν, καὶ τῶν προσύλων ἀπάντων τὸν νοῦν καθηράμενος, ἐρύθμιζες σοῖς σοφωτάτοις ῥήμασι, πιστοὺς πρὸς ἠθῶν εὐπρέπειαν, καὶ κτῆσιν φόβου Θεοῦ· καὶ νῦν, Ἀθωνίτα ἐνθεώτατε, πρέσβευε Χριστῷ εἰρηνεῦσαι τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ σοῦ μιμήσασθαι τοὺς πόνους ἡμᾶς ἀξίωσον.

Ἦχος γ΄.

Κατ’ οὐδένα τρόπον μετέτρεψας, τοὺς τῆς εὐσεβείας οἴακας, ἕως οὗ ἔπλευσας ἐπὶ τὸν τῆς ἀθανάτου νίκης λιμένα, τὸν πολὺν Ἐλεάζαρον μιμούμενος, θεοφόρε Παίσιε· νικήσας οὖν διὰ τῶν ἀγαθῶν λογισμῶν τὰ πάθη σου, καὶ πολλοὺς διδάξας ἀείποτε λογισμοὺς εὐσεβείας ἔχειν εἰς ἀγκάλας Ἀβραὰμ ἀνεπαύσω, ἔνθα πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Ἀγάλλεται σήμερον τὸ ἀγιώνυμον ὄρος Ἄθω, τῇ στερόρᾳ ἀσκήσει σου, δι’ ἧς τῶν πάλαι πατέρων τὴν ἀρετὴν ὑπέφηνας, Παίσιε θεοδόξαστε· ἐξαιρέτως δὲ γάνυται ἢ τῶν μοναζουσῶν χορεία, τῆς τρισευδαίμονος τοῦ Θεολόγου μάνδρας, ἔχουσα ὡς πηγὴν ἀγιάσματος τὸν πανίερον τάφον σου· οὐρανόθεν οὖν ἐπόμβρισον ἅπασι λιταῖς σου, δαψιλῶς ὑετόν θείας χάριτος, καὶ σῶσον ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου τὰς ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, παναοίδιμε.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Ἐν φόβῳ Θεοῦ ἐπιτελῶν ἀγιωσύνην, ἑαυτὸν ἐκάθηρας παντὸς μολυσμοῦ, σαρκὸς καὶ πνεύματος, Παίσιε· ναὸν οὖν σαυτὸν ποιήσας Θεοῦ τοῦ ζῶντος, μονοτρόπων καὶ χοϊκῶν ἀπάντων τοὺς χοροὺς ἡγίαζες, τῇ ἄνωθεν δοθείσῃ σοι χάριτι· καὶ νῦν τῆς αἰωνίου ζωῆς λαβὼν τὸ γέρας, ἀδιαλείπτως πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν τιμώντων, τὴν σεβάσιμον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ὁ τῆς ἀγάπης πυρσός, ὁ δαδουχήσας ἐπ' ἐσχάτων ἀγῶσί, σου τιμίους τῶν μονοτρόπων, τοὺς ἐν τῷ Ἄθω χορούς, ἀσκητῶν λαμπρότης καὶ ὑπόδειγμα· Χριστοῦ γὰρ δεόμενος, ἀσθενοῦντος μετήνεγκας, τὰς ἀλγηδόνας, εἰς σαυτὸν καὶ τὸ νόσημα, τὸ κατώδυνον ἄχρι τέλους ἐβάστασας τούτου, σεπτὲ Παίσιε, ὡς ὄλβον πολύτιμον, ἀγαλλιῶμενος ὅτι, τὸν σὸν πλησίον ἐκούφισας, καὶ ἦρας τὸ ἄλγος τὸ αὐτοῦ, ὡς ἁμαρτίας ἡμῶν ὁ Κύριος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ τῶν Φαράσων βλαστός, τοῦ ὄρους Ἄθω εὐθαλέλαστον βλάστημα, Σιναίου τοῦ ὄρους κρίνον, καὶ τῆς Στομίου μονῆς, ῥόδον ποικιλόχρουν, καὶ ἠδύπνευστον· Παίσιε ὅσιε, ὁδηγὲ ἀπλανέστατε, πρὸς σωτηρίαν, εὐσεβῶν τοῦ πληρώματος, μάνδρας καύχημα, Θεολόγου γεγένησαι· αὕτη γὰρ ὡς ὀχύρωμα, κατέχει ἀσάλευτον, τῶν συμβουλῶν σου τὸ πλῆθος, καὶ τὸν σὸν τάφον ὃν Κύριος, ἀνέδειξεν ἄρτι, κολυμβήθραν ἰαμάτων, δοξάσαι θέλων σε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὁ πολυτόκου μητρός, καρπὸς θεϊότατος, Παίσιε Ὅσιε, ὁ τήξας σαυτὸν συντόνω, ἀσκήσει καὶ προσευχῇ, ἵνα θρέψῃς κόσμον, θεία χάριτι, ποθοῦντα τῆς πίστεως, γνῶναι πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ κατευθύνης, πρὸς ὁδὸν τὴν σωτήριον, τοὺς προστρέχοντας, συμβουλαῖς ταῖς πανσόφοις σου· σπείρας γὰρ θείας σπέρματα, ἀγάπης ἐθέρισας, καρπὸν πολύχουν ἀγήρω, ζωῆς ἧς πάντας ἀξίωσον, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, καὶ πρεσβείας αἰτουμένους, ταὰς σὰς πρὸς Κύριον.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Διδασκαλίας καὶ διακρίσεως τὸ τάλαντον ἐδέξω, ὡς ἀντιμίσθιον τῶν ἀσκητικῶν σου καμάτων, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Παίσιε τρισμέγιστε· σὺ γὰρ προορᾷς τὰ ἐσόμενα ἠξιώθης, καὶ μεθύσκεις τὰς αὐλάκας τῶν ψυχῶν τῶν εὐσεβούντων, νέκταρι τῶν θεοσόφων ῥημάτων σου· λάμπας οὖν ὡς νεοπύρσευτον Ἐκκλησίας σέλας, πρὸς τὸν Ἥλιον τὸν νοητὸν ἀνέδραμες, Ὅν ἰκετεύεις καταξιῶσαι καὶ ἡμᾶς, τῆς ἄνω λαμπρότητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ

Ἀπολυτίκιον.

ᾠχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸν ἐν ὄρει Ἁγίῳ ἀρτίως λάμπαντα, ἀδιαλείπτῳ ἀσκήσει, καὶ νοερᾷ προσευχῇ, ἐπαινέσωμεν πιστοί, σεπτὸν Παῖσιον, ὅτι ὡς ῥόδον εὐανθές, κατεμύρισε ψυχάς, τοῖς λόγοις τοῖς θεοφθόγοις· καὶ νῦν τὰ κρείττονα νέμει, αὐτοῦ λιταῖς τοῖς καταφεύγουσιν.

Θεοτοκίον

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ἐνθέοις λογισμοῖς, πληρωθεὶς τὴν καρδίαν, καὶ ταῖς μαρμαρυγαῖς, ἀπαθείας φαιδρύνας, σαυτὸν κατεπύρσευσας, ἀρεταῖς τὴν ὑφήλιον, καὶ κατέπιθες, πιστοὺς κραυγάζειν σοι πόθῳ· χαῖρε οἴκημα, παντοειδῶν χαρισμάτων, Παίσιε Ὅσιε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δρυμοὺς καὶ παρυφάς, τοῦ σεπτοῦ σου λειμῶνος, ἠγίασε ῥοαῖς, ἐπ' ἐσχάτων δακρῦων, αὐτοῦ Μητροπάρθενε, ὁ θεόφρον Παίσιος, ὅς κατείδε σε, ὑπερφυῶς ἐν ὁράσει, προσευχόμενος, ἐν τῇ αὐτοῦ ἀπερίττω, καλύβη Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φαράσων τὸ σέμνωμα, Ἁγίου Ὄρους φανόν, καὶ κῦδος περιδοξον, τῆς Θεολόγου Μονῆς, πιστῶς εὐφημήσωμεν, κράζοντες· μὴ ἐλλίπης, ἀενάως πρεσβεύειν, δοῦναι πιστοῖς εἰρήνην, καὶ ὑγίειαν ἅμφω, τοῖς πόθῳ ἐκτελοῦσι τὴν σὴν, μνήμην Παίσιε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανάφθορε Δέσποινα, ἡ μετὰ τόκον ὡς πρὶν, τοῦ τόκου σου μείνασα, ἀγνή παθῶν τὴν ἐμήν, ψυχὴν ἀποκάθαρον, καὶ μετανοίας δίδου, τῇ ἐμῇ ταπεινώσει, δάκρυα ἵνα μέλπω, ἠγνισμένη καρδία, καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς σὴν πολλήν, πρὸς με συμπάθειαν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τῆς θείας χάριτος κατοικητήριον, πιστῶν πρὸς θέωσιν τὸ ἐφαλτήριο, καὶ ἀσκητῶν ἀρτιφανῶς Χριστῷ εὐαρεστησάντων, ἔκτυπον τοῖς ἄνθεσι μελιχρῶν ὕμνων στέψωμεν, λογισμῶν ὡς πάντιμον ἀγαθῶν σκεῦος κράζοντες· λαμπρὸ

σημειοφόρε τοῦ Ἄθω, χαῖρε Παίσιε θεόφρον.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον, φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Τόκου σου, ἀγνὴ Παρθένε Μαριάμ, ἐλπὶς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων παισμάτων μου, ὅπως εὕρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ ἀ΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκειμένον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ὁ τὰ ἔνυλα πάντα ἀπαρνηθεὶς παιδιόθεν, καὶ δι' ἀσκήσεως στερόδ' εἰς ὕψος ἀνελθὼν ἀπαθείας, Παίσιε παμμακάριστε, δεομένων σου ἡμῶν ἐπάκουσον· πτέρωσον τὸν νοῦν τῶν σοὶ προστρεχόντων, ποθεῖν τὰ κρείττονα, ὡς ἂν καὶ ἡμεῖς τῆς αἰώνιου τύχῳμεν ζωῆς, οἱ τιμῶντες σὴν μνήμην, Ἀθωνιτῶν Πατέρων κρῖνον νεόφυτον.

Ὁ Ἱερεὺς: Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες τοῦ Ὁσίου

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Ἀρετῆς νεόφωτον ἄστρον, Παίσιον, μέλπω. Χ.»

ᾠδὴ ἀ΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἄρτίως, Παίσιε, ἐν ὄρει Ἄθωνος ἔλαμψας, βολαῖς πολιτείας σου, σεμνῆς καὶ λόγων σοφῶν, δι' ὧν ἔλυσας, ἀχλὺν τῆς δυσθυμίας, βροτῶν τῶν ἐκάστοτε, καταφευγόντων σοι.

Ῥοδῶν ὀλομύριστος, ἡ σὴ ψυχὴ ἀναδέδεικται, σοφίας βλαστήσασα, ὑπακοῆς καὶ εὐχῆς, ῥόδα πάντερπνα, εὐφραίνοντα τοὺς πόθῳ, σοὶ σπεύδοντας πάντοτε, πάτερ Παίσιε.

Ἐκάθηρας ἅπαντα, τοῦ πονηροῦ διαβούλια, Παίσιε ὄλβιε, δι' ἀγαθῶν λογισμῶν, οὓς ἐβάσταξες, ἀγάπης ὥσπερ σκῆπτρα, ἀφάτου πρὸς ἅπαντας, ἐν τῇ καρδίᾳ σου.

Τὴν θεῖαν ὡς ἔλεγες, δικαιοσύνην Παίσιε, τηρῶν ἐν τῷ βίῳ σου, πραέων ὄφθης κανῶν, καὶ εἰρήνευες, πιστοὺς ἀστασιάστως· διὸ καὶ ἠξίωσαι, θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη ἀπειρανδρος, καὶ ὑπεράμωμος Δέσποινα, κηλίδας μου κάθαρον, ἀμπλακημάτων πολλῶν, καὶ ἀξίωσον, σεπτοῦ με Παϊσίου, τοὺς τρόπους μιμήσασθαι, ἵνα σωθῆσομαι.

Κανὼν δεύτερος

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Παναρμονίοις νῦν ᾠδαῖς καὶ ἄσμασι, μελισταγέσι φαιδρῶς, ἀναμέλπομέν σου, μνήμην τὴν πανίερρον, Παίσιε τρισόλβιε, ὁ ἐν Ἄθῳ ἀρτίως, ἐκλάμψας ἄστρον ὡς πάμφωτον, θεαυγῶν ἀρετῶν σου πυρσεύμασιν.

Ἄθωνιτῶν νεολαμπῆς ἀμάρυγμα, σὴ ἀκραιφνεῖ βιοτῆ, ἀφανεῖ ἀσκήσει, πλούτῳ ἀγαπήσεως, πρὸς πέλας καὶ πρὸς Κύριον, καὶ θερμαῖς προσευχαῖς σου, τὸν κόσμον πάντα ἐφώτισας, τὸν λαμπρῶς σε τιμῶντα, Παίσιε.

Ἰθύντωρ ὄφθης ἀπλανῆς Παίσιε, καὶ σταθηρὸς ποδηγός, πρὸς ζωὴν ἀγήρω, τῶν καταφευγόντων σοι, καὶ πίστει ἐκζητούντων σου, συμβουλάς τὰς πανσόφους, πρὸς ἀρετῆς ὀλοκλήρωσιν, καὶ Ἀγγέλων Θεοῦ βίου ζήλωσιν.

Θεοτοκίον

Στενοχωρίας τῶν ἐν βίῳ αἵτησαι, λύσιν, ἀγνή Μαριάμ, τοῖς προστρέχουσί σοι, καὶ παισιμάτων ἄφεσιν, Παρθένε θεοτίμητε, Παϊσίου πρεσβείαις, τοῦ ἐν λειμῶνι τῷ θείῳ σου, νεωστὶ θεαρέστως βιώσαντος.

Κανὼν πρῶτος

Ῥδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Καλπίζων ἀγάπης τὸν παιᾶνα, τὸ θέλημα ἔκοπτες τὸ σὸν, τὸ τοῦ ἑτέρου πάντοτε, ζητῶν ποιεῖν ὡς ἔλεγεν, ὁ Παῦλος ὁ τρισμέγιστος, πνευματοφόρε Παίσιε.

Νεόφωτον πύρσευμα Φαράσων, Ἀρσένιον ἔσχες ὁδηγόν, πρὸς φέγγος τὸ αἰώνιον, παρ' οὗ τὸ θεῖον βάπτισμα, ἀπείληφας Παίσιε, τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα.

Ἐν ὄρει Ἁγίῳ τῆς σοφίας, ἐτρύγεις τὸ μέλι ἀσκητῶν, ὡς μέλισσα ἀκάματος· διὸ καὶ νέκταρ ἔσταζεν, ἐκ τῶν ἀγνῶν χειλέων σου, ἀπαύστως Πάτερ Παίσιε.

Θεοτοκίον.

Ὁρέξεις σαρκός μου χαμαιζήλους, Πανάχραντε πρᾶῦνον ταχύ, καὶ τῆς ψυχῆς μου ὄμματα, ἀνάτεινον πρὸς ἄφθαρτα, τὰ ἐν τῷ πόλῳ Δέσποινα, ὡς ἂν αἰεὶ μακαρίζω σε.

Κανὼν δεύτερος

Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰσαὰκ παραινέσεις, καὶ προτροπὰς Ὅσιε, ἀσκητοῦ Συρίας τοῦ θείου, ἔχων Παίσιε, ὡς φωταυγῆ ὁδηγόν, τοῦ ἐναρέτου σου βίου, ἦρθης πρὸς θεώσεως, ὕψος δυσπρόσιτον.

Ὀσιότητος κέρασ, ἀρτιφανῶς ἔλαμψας, ἐν Ἁγίῳ ὄρει καὶ κόσμον, πάντα ἐφώτισας, ἀκτίσι σῶν συμβουλῶν, ἐπὶ καιριῶν θεμάτων, διεθνοῦς κοινότητος, πάτερ Παίσιε.

Νυχθημέροις λιταῖς σου, καὶ προσευχαῖς ἥλλαξας, ῥοῦν ἐπικινδύνων πραγμάτων, δι' ἀνθρωπότητα· καὶ νῦν εὐσπλάγχνω Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἐλλίπης, δυσωπῶν Παίσιε, ὡς συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε, περιφανὲς σέμνωμα, ὄρους τοῦ Ἁγίου καὶ αὔχος, πάσης τῆς κτίσεως, τοῦ Παῖσιου εὐχαῖς, τοῦ σοῦ Ὀσίου οἰκέτου, συμφορῶν ἐκλύτρωσαι, πάντας καὶ θλίψεων.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεσκήνωσεν ἐν σοί, τοῦ θεοῦ καὶ ζωαρχικοῦ, Παρακλήτου ἀσκητά, ἡ χάρις καὶ περικαλλές, ἀνέδειξέ σε σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· σὺ γὰρ μοναστῶν, δήμους ἠΰφρανας, τοὺς πανευλαβῶς, σοὶ προστρέχοντας, καὶ ἐκζητοῦντας τὰς θείας πρεσβείας σου, καὶ συμβουλὰς τὰς πανσόφους σου· διὸ σε πάντες, ἀξιοχρέως εὐφημοῦμεν, Παίσιε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ λειμῶνός σου, ἀγνή, τοῦ ἱεροῦ καὶ μυριστοῦ, ἐν τῷ Ἄθῳ Μαριάμ, ἀρτίως Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τὸ θεῖον ῥόδον Παίσιον τὸν θεόπνουν, μέλλοντες πιστῶς, μακαρίζομεν, σὲ ὡς ἀγαθὴν, γῆν καὶ εὐφορον, ὑπερφυῶς τὴν βλαστήσασαν Κύριον, καὶ Ποιητὴν πάσης κτίσεως, τὸν δυσωδίαν, ἡμῶν πταισμάτων, ἀλγεινῶν ἐξαλείφοντα.

Κανὼν πρῶτος

ᾠδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Φέρων πόθῳ σου ἀπλέτῳ, τοῦ Σωτῆρος Παίσιε, τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὤμων, δρόμον ὡς ἰσάγγελος ὤδευσας, τῆς ἐπὶ γῆς βιοτῆς σου καὶ κατέπαυσας, ἐν τοῖς δώμασι, τῆς ἀπαθείας καὶ νήψεως.

Ὡς κατάκομος ἐρήμου, φοῖνιξ μάκαρ Παίσιε, Σίναιον τὸ ὄρος, ἀσκητὰ θεόφρον ἐκόσμησας, καὶ ὡς ἠδύπνευσον κρίνον κατεμύρισας, ὄρος Ἄθωνος, ὀδμαῖς σεπτῆς σου ἀσκήσεως.

Τῆς Τριάδος ἀνεδείχθης, διαυγέστατον ἔσοπτρον, ταπεινοφροσύνης, ἔμπνουν στηλογράφημα ὄσιε, καὶ τῶν ἐν Ἄθῳ πατέρων θεῖον κλείσμα· ὅθεν ἅπαντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν Παίσιε.

Θεοτοκίον

Ὁ τὰ σύμπαντα συνέχων, ἐν δρακί μόνος Κύριος, καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἐκ τῆς πανασπίλου νηδύος σου, ἔλαβε σάρκα γηίνην Θεονύμφευτε, καὶ ἀνύψωσε, πρὸς οὐρανὸν γένος βρότειον.

Κανὼν δεύτερος

ᾠδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς.

Εἰς τὰς κλιτῦς, τὰς δασυσκίους τοῦ Ἄθωνος, θεοφόρε ἀσκητὰ Παίσιε, κατασκηνώσας θεοφιλῶς, ὄφθης τῶν πατέρων, τῶν πάλαι ἄρτι ὁμόζηλος· διὸ καὶ θαυμασίων, ἐδοξάσθης ἀξίως, ἐνεργείαις ἰσάγγελε ἄνθρωπε.

Ἰσχὺν λαβὼν, πλουσίως μάκαρ Παῖσιε, οὐρανόθεν ὡσπερ φίλος γνήσιος, τοῦ Παντοκράτορος καὶ Θεοῦ, μέλλοντα συμβαίνειν, ὡς τὰ παρόντα ἐγίγνωσκεις, καὶ τὰς ἐνέδρας πάσας, τοῦ πλάνου ἀποφεύγειν, εὐκρινῶς σοὺς ἰκέτας κατηύθυνες.

Ὅλως ἐν σοί, ἡ θεία χάρις οἰκήσασα, μυροθήκη τιμαλφῆ ἀνέδειξε, σὲ δωρημάτων αὐτῆς σεπτῶν ὅθεν σῶν προσφύγων, πεφορτισμένων ἀνέπαυες, ψυχὰς πνευματοφόρε, νουθετῶν διακρίσει, σὴ πολλῇ τούτους πάτερ Παῖσιε.

Θεοτοκίον

Ναὲ Θεοῦ, πεποικιλμένε πανύμνητε, Θεοτόκε Παῖσιου σέμνωμα, τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ ἀρτιφανῶς, λάμπαντος δυσώπει, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Παντάνακτα, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου, ὑετόν μοι ὀμβρίσαι, τῆς ψυχῆς ὑγιείας καὶ σώματος.

Κανὼν πρῶτος

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώσας τὸ φρόνημα, σαρκὸς παννύχοις στάσεσι, δάκρυσιν εὐχῆ καὶ ταπεινώσει, ναὸς ἐγένου, τοῦ Παρακλήτου λαμπρός, πιστοὺς ἀγιάζων ἐν σπουδῇ, προσιόντας Ὅσιε, σοὶ τρισμάκαρ Παῖσιε.

Ἀνῆλθες τὴν κλίμακα, τῶν ἀρετῶν Παῖσιε, θέλημα τὸ ἰδιόν σου κόπτων, καὶ ὑπακούων, τοῦ Γέροντός σου βουλαῖς, πανθαύμαστε ὡσπερ χαλκουργῶ, ἐν καμίνῳ σίδηρος, ἵνα εὐχρηστος γένηται.

Σοφίας ἀνάκτορον, χρυσότευκτον τεθέασαι, ἄρτι καὶ ἀγάπης μυροθήκη· διό σοι πάντες, τῶν γηγενῶν οἱ χοροί, προσέτρεχον καὶ τὰς συμβουλὰς, ἤκουον τὰς θείας σου, καθ' ἐκάστην Παῖσιε.

Θεοτοκίον

Τὸ μέγα μυστήριον, τοῦ Τόκου σου ἐτρένωσαν, πάντων προφητῶν χοροὶ Παρθένε· σὲ γὰρ λυχνίαν, ὄρος δασὺ κιβωτόν, καὶ στάμον ὠνόμασαν χρυσῆν, ῥάβδον βάτον ἄφλεκτον, πλάκα καὶ θείαν τράπεζαν.

Κανὼν δεύτερος

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Μονοτρόπων φαιδρότης, Ἄθωνος κοσμητορ καὶ κῦδος καὶ καύχημα, ζῶν καὶ μετὰ πότμον, ἐποπτεύεις τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε, καὶ συγχρόνως πάντας, προφθάνεις ἐπικαλουμένους, σὲ πιστῶς βοηθῆσαι Παῖσιε.

Ἰλαρώτατε πάτερ, χάριν οὐρανόθεν ἀφθόνως εἴληφας, ὡς τῶν σῶν ἀγώνων, ἀντιμίσιον σοὶ τοὺς προστρέχοντας, ἀσινεῖς τηρῆσαι, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πολεμίου, συμπαθεὶς Ἀθωνῖτα Παίσιε.

Μόνον τοῦ Ζωοδότου, κάλλος τὸ ἀμήχανον πάτερ καὶ ἄρρήτον, ἐκζητῶν ἐκ χρόνων, σῆς νεότητος κόσμου Παίσιε, ὑπερείδες πάντα, ἠδέα ὡς σποδὸν καὶ κόνιν, πνευματέμφορε μέροψ ἰσάγγελε.

Θεοτοκίον

Ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, ἀνθρωπίνου γένους ἀτίμητον σέμνωμα, Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε Παρθένε πανάμωμε, λύτρωσαι παθῶν με, καὶ τῇ ψυχῇ μου τῇ νοσοῦσῃ, ἀνακράζω παράσχου ὑγίειαν.

Κανὼν πρῶτος.

Ῥδὴ Ϛ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ῥεόντων πάντων ὑπέρτερος, ἐδείχθης ἐπ' ἐσχάτων Παίσιε, ὁ λογιζόμενος, σαυτὸν μερόπων ὡς ἔσχατον· διὸ καὶ τῆς ἀρρέυστου, χαρᾶς ἠξίωσαι.

Ῥδοὺς ἐδείκνυς πρὸς Κύριον, ὡσεὶ χειραγωγὸς ἀπλανέστατος, χοροῖς Παίσιε, μοναζουσῶν καὶ πληρώματος, δεινῶς θαλαττευόντων, ἐν βίου κλύδωσι.

Νοσοῦντας τάχος ἰάτρευες, τοὺς σπεύδοντας τῇ θείᾳ σου χάριτι, καὶ ἄλλους ἔσωξες, ἀπὸ κινδύνων Παίσιε, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα, ἡμῶν ἐντεύξεις.

Θεοτοκίον

Προστάτις πέλεις ἀνύστακτος, τῶν ἐπικαλουμένων σε Δέσποινα, καὶ παραμύθιον, τῶν ἐν ταῖς ζάλαις τῶν θλίψεων, πικρῶς ὀδυνομένων, Θεογεννήτρια.

Κανὼν δεύτερος

Ῥδὴ Ϛ'. Τὴν δέησιν.

Τριβώνιον μέλαν ἀμπεχόμενος, τῆς ἀσκήσεως ἐζήλωσας ἔργον, ποιεῖν κναφέως Παίσιε μάκαρ, καὶ παραστῆσαι Χριστῷ τοὺς σους πρόσφυγας, λευχειμονοῦντας καὶ μεστούς, λογισμῶν ψυχοτρόφων καὶ πράξεων.

Ἡφάνισας τοῦ ἐχθροῦ τὴν δύναμιν, τοῖς ἀόκνοις σου Παίσιε πόνοις, καὶ ὑπὲρ φύσιν σεπτοῖς σου ἀγῶσι· διὸ καὶ χάριν πλουσίως ἀπείληφας, ἐκ τῆς δεινῆς ἐπιβουλῆς, τοῦ ἀλάστορος ἅπαντας ῥύεσθαι.

Νῦν μέλποντές σε ἀγίων σύσκηνε, ὡς ὁμόζηλον αὐτῶν σε τιμῶμεν, τὸν

κατιδεῖν ταῖς ἰδίαις σου κόραις, ἀξιωθέντα ἀγίων ὁμήγουριν, ἐν οἷσπερ Λουκιλιανόν, καὶ Σκλαβαίνων Παῖσιε Βλάσιον.

Θεοτοκίον

Ἀπείρανδρε Παναγία Δέσποινα, ταχινὴ ἐμπεριστάτων ἀκέστορ, μὴ μοῦ παρίδης ῥοὰς τῶν δακρῦων, ἀλλ' εἰς χεμιάρῳρον αὐτὰς μεταποίησον, χαρᾶς ἀλήκτου ἀγαθὴ, Παῖσιου τοῦ θεοῦ ἐντεύξεσι.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἐκ Φαράσων ἀνατείλαντα ὡς ἥλιον, καὶ ὄρει Ἄθῳ ταῖς αὐγαῖς ἀρτίως φάναντα, πολιτείας φιλοθέου ἐν ὕμνοις πάντες, ἐπαινέσωμεν ἀζύγων ὡς ὑπόδειγμα, καὶ λυχνίαν παμφαῆ ἀγάπης κρείττονος, πόθῳ κράζοντες· Χαίροις πάτερ Παῖσιε.

Ὁ Οἶκος

Ἀγγελος τῆς ἀγάπης, ἄρτι κόσμῳ ἐδείχθης, Παῖσιε, ἀζύγων λαμπρότης· ἀναβὰς γὰρ πασῶν ἀρετῶν, τὰς βαθμίδας δήμου εὐσεβῶν γέγονας, ἀκέστῳ ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ἡγείρας αὐτοὺς βοᾷν σοι·

Χαῖρε, ἀσκήσεως θεία λύρα,
χαῖρε, φρονήσεως ἠ κινύρα·
Χαῖρε, λογισμῶν ἀγαθῶν στηλογράφημα,
χαῖρε, εὐκλεῶν παλαισμάτων ἀμάρυγμα·
Χαῖρε, ἄστρον τὸ νεόφωτον ἐν τοῦ Ἄθῳ τοῖς δρυμοῖς,
χαῖρε, βᾶθρον ταπεινώσεως καὶ ἀόκνου προσευχῆς·
Χαῖρε, ὅτι ἐδείχθης προοράσεως κέρας,
χαῖρε, ὅτι ἐπώφθης ἐγρηγόρσεως γέρας·
Χαῖρε, πυρσὸς ἀσκήσεως πάμφωτος,
χαῖρε, φανὸς σοφίας καὶ νήψεως·
Χαῖρε, δι' ὃν Ἄθωνῖται σκιρτῶσι,
χαῖρε, πρὸς ὃν εὐσεβεῖς ἐκβοῶσι·

Χαίροις, πάτερ Παῖσιε.

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἥτοι τῆς ΙΒ' Ἰουλίου. Εἶτα λέγομεν·

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τοῦ ἀρτιφανῶς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐκλάμπαντος Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Παῖσιου.

Στίχοι

Χαῖρε, Παῖσιε, ἀξίως φωνοῦμεν,
σοφίας νεόφωτον Ἄθωνος ἄστρον.
Ἄγγελος ἐν Ἄθῳ φωτόλαμπρος ὤφθης
βρότειον ὑπερβάς, Παῖσιε, φύσιν.

Συναξάριον

Ο ἄρτιφανῆς φωστήρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Παῖσιος ὁ Ἀθωνίτης, ὁ πνευματέμφορος πολιὸς ἡμῶν πατήρ, τὸ τῆς ἀγάπης ἐνδιαίτημα καὶ τῆς ἀπαθείας θεῖον σκῆνωμα, ἐγεννήθη ἐν Φαράσοις τῆς Καππαδοκίας ἐν τοῖς δυσχεμέροις χρόνοις ἡμῶν, τοῖς χρόνοις τῆς ἀποστασίας τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπατεῶνος. (τῆ 25ῃ Ἰουλίου 1924). Γόνος πολυτόκου οἰκογενείας ἔλαβε τὸ θεῖον βάπτισμα παρὰ τοῦ ἐν Ὀσίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ Καππάδοκος, οὗ ταῖς ἀσκητικαῖς εἶτα τρίβοις ἠκολούθησε. Τρωθεὶς παιδιόθεν θείῳ ἔρωτι ἦλθεν εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθωνος, ἔνθα ὡς μέλισσα ἀκάματος ἐτρύγησε τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς ἐκ τῶν χειλέων ὀσίων γερόντων, θεοφιλῶς αὐτόθι ἀσκήσας ἐπώφθη ὑπακοῆς κειμήλιον, ταπεινώσεως ἄγαλμα καὶ εὐσεβείας μυροθήκη. Ἐπισκεψάμενος εἶτα τὸ Σίναιον Ὅρος καὶ τὴν μονὴν Στομίου παρὰ τὴν Κόνιτσαν, ἔνθα Θεῷ ἀσκητικοῖς τρόποις εὐηρέστησεν, ἐπανέκαμψεν εἰς Ἄθωνα, ὃν καθηγίασε πόνοις ἀσκήσεως ἀσιγήτοις καὶ δακρῦων χεύμασι. Διορατικὸς ὢν καὶ ἐνάρετος ἠξιώθη προορᾶν τὰ ἐσόμενα καὶ γινώσκειν τὰ ἐνδότερα τῆς καρδίας τῶν αὐτῷ προσιόντων. Ἀνέπαυσε τοῖς θεοσόφοις αὐτοῦ διδάγμασι καὶ προτροπαῖς πλήθη μερόπων καὶ ἀλείπτῃς μοναζουσῶν ἐχρημάτισε πρὸς βίον κρείττονα. Πνευματικῶς ἐποπτεύσας τῆ τοῦ Θεολόγου μάνδρα ἐν Σουρωτῇ Θεσσαλονίκῃς, ἐν αὐτῇ ταῦ ζῆν ἐξεμέτρησε καὶ παντίμως ἐτάφη μετὰ πολυχρόνιον ἀνίατον ἀσθένειαν, ἣν γηθόμενος ἐβάστασε κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν, ἰατρεύσας ἀσθενῆ τινα ἐξ αὐτῆς πάσχοντα καὶ μετενεγκῶν εἰς σαυτὸν τὴν νόσον. Καὶ ζῶν καὶ μετὰ πότμον πλήθη θαυμάτων ἐπετέλεσε· διὸ καὶ ἀξιοχρέως τιμᾶται παρὰ πάντων τῶν Ὁρθοδόξων ὡς ταμεῖον δωρεῶν θείας χάριτος ἀδάπανον.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρῶτος

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Αντιτάσσεται, ὑπερηφάνοις Κύριος, καὶ χάριν δίδωσι, τοῖς ταπεινοῖς ἀσκητά, Παῖσιε ἅπασιν, ἀνθρώποις ἔλεγες, ὡς Ἰάκωβος, ὁ θεῖος φάσκει Ὅσιε, ταπεινώσεως πυξίον.

Ιερώτατε, ὅτι σαφῶς χωρίζουσιν, ἀπὸ τοῦ Κτίσαντος, οἱ σκολιοὶ λογισμοί,

γιγνώσκων Παίσιε, Αὐτῷ προσήγγιζες, ἐν τῷ βίῳ σου, δι' ἀγαθῷ μακάριε, λογισμῶν καὶ θεαρέστων.

Κτύλος πέφηνας, σοφίας ἀρδραγέστατος, Θεοῦ Παίσιε, ἀρτίως καὶ διαυγῆς, εἰκῶν διακρίσεως, διὸ ἀνέπαυες, τοὺς προστρέχοντας, πανευλαβῶς τῇ κέλλῃ σου, ἐκζητοῦντας τὴν εὐχὴν σου.

Θεοτοκίον

Ἰσχυρότατον, κατὰ τοῦ πολεμήτορος, Θεογεννήτρια, Παρθένε ὄπλον ἡμεῖς, ἐν μάχαις κατέχομεν, τὴν μεσιτείαν σου, πρὸς τὸν πάνσεπτον, Υἱόν σου καὶ Θεάνθρωπον, Ὅν ἐκύησας ἀφράστως.

Κανὼν δεῦτερος

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Γάνυται Ἄθωνος τὸ Ὅρος, ὃ ἠγίασας Παίσιε ἀσκήσει, καὶ μονὴ τοῦ Χριστοῦ, ἐπιστηθίου φίλου, ὡς ὄλβον θεῖον ἔχουσα, τὸν πανιέρὸν σου τάφον.

Ἰνα προφθάσης βοηθῆσαι, αἰτουμένους ἀρωγὴν σου τὴν ταχεῖαν, τὴν στιγμὴν τὴν αὐτὴν, εἰς διαφόρους τόπους, ἐνεφανίζου Ὅσιε, τοὺς ἰκέτας σου ἀρήγων.

Ὠφθης ἀνάπλεως ἀρτίως, θεῖου ἔρωτος Παίσιε τρισμάκαρ, καὶ ὁ βίος ὁ σός, ἀέναος ὑπῆρχε, δοξολογία Ὅσιε, πρὸς Θεὸν τὸν Παντεπόπτην.

Θεοτοκίον

Νύκτα παθῶν μου δυσφορήτων, διασκέδασον φωτὶ τῆς χάριτός σου, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ ἡμᾶρ σωτηρίας, ἀνάτειλόν μοι δέομαι, Παῖσιου ἰκεσίαις.

Κανὼν πρῶτος

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Οἶκος προσευχῆς ἀδιαλείπτου, ὀφθεῖς ἠξιώθης τοῖς βλεφάροις σου, τοῖς ἰδίῳις Κύριον, τὸν Θεὸν θεάσασθαι, τὴν Παναγίαν Δέσποιναν, σὸν θεῖον Ἄγγελον, τὸν Λουκιλιανὸν τὸν ἀνδρεῖον, καὶ τὴν Εὐφημίαν, Παίσιε τὴν θείαν.

Νοῦν τὸν σὸν καθάρας τῇ ἀόκνῳ, εὐχῇ τὸ σαρκίον σου παλαίσμασι, θεαρέστοις Ὅσιε, καὶ ψυχὴν ἀπλέτῳ σου, ἀγάπῃ ἀπεμάκρυνας, δεινὴν ἐμπάθειαν, ὡς σὺν τὸν καταστρέφοντα γλαῖναν, τῆς ψυχῆς πατέρων, Παίσιε, φαιδρότης.

Μέγιστος Παίσιε ἀρτίως, ἐπώφθης διδάσκαλος καὶ τάχιστος, ἰατρὸς φαρμά-

κοις σου, διδαχῶν ἰώμενος, τὰς ἀσθενούσας Ὅσιε, καρδίας ὄσων σοι, προσέ-
τρεχον ἐν Ὁρει Ἁγίῳ, καὶ τὴν πρὸς τὸν Κτίστην, εὐχὴν σου ἐπεξήτουν.

Θεοτοκίον

Εὐλαλον ἀνέδειξας στρουθίον, πανάμωμε Θεομητορ ἐν τῷ κήπῳ σου, τὸν
σοφὸν Παῖσιον, οὗ τὰ θεῖα ῥήματα, ἐν τῇ ἡμῶν βαστάζοντες, καρδία Δέσποι-
να, ὡς ὄλβον ἱερὸν σε ὑμνοῦμεν, εἰς τοὺς ἀπεράντους, αἰῶνας γηθοσύνης.

Κανὼν δεύτερος

ᾠδὴ η΄. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Μιμητὴς παλαισμάτων Γεωργίου, τοῦ ἐν Ἄθῳ λαμπρῶς ἀσκήσαντος ἀρτίως,
καὶ Ἀρσενίου νέου τοῦ παμμάκαρος, ὠφθῆς θεοφόρε, ζηλωτὰ ὀσίων, Παῖσιε,
φωσφόρων.

Ενεδύσω πολῦτιμον χιτῶνα, ἀφθαρσίας σοφὴ ὡς ἀφανῶς ἀσκήσας, καὶ
ἀγαπήσας παιδιόθεν Ὅσιε, πάντα τοὺς ἁγίους, ὧνπερ ἐμιμήσω, Παῖσιε, τὸν
βίον.

Λογισμῷ ἀσκητὰ ἀπεριτρέπτω, Ἀθωνῖτα κλεινὴ ἐμάκρυνας τοῦ κόσμου, καὶ
τὸν Σταυρὸν Κυρίου αἴρων Ὅσιε, ἔλαμψας ἐν κόσμῳ, σὴ ὑπερκοσμίῳ, Παῖσιε
ἀγάπη.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κεκοσμημένη κάλλει, καὶ ὑπὲρ ἀστραπᾶς ἐκλάμπουσα ἡλίου,
δικαιοσύνης Ἥλιον ἐκύησας, τὸν ἡμῶν Παρθένε, λύοντα τὸν ζόφον, παθῶν
τῶν χαμαίζηλων.

Κανὼν πρῶτος

ᾠδὴ θ΄. Ἄπας γηγενῆς.

Λάμψας ὡς φωστήρ, ἀρτίως τοῖς σύμπασιν, ἀγέλας ἠύγασας, μοναστῶν
Παῖσιε, τῶν σῶν ἀγώνων, φαιδραῖς λαμπρότησι, καὶ τῶν πιστῶν τὰ τάγματα,
τῶν προστρεχόντων σοι· ὅθεν πάντες, ὡσπερ χρυσαυγέστατον, σὲ τιμῶμεν
ἀστέρα νεόφωτον.

Πάτερ ἱερέ, ἀμέμπτως τὸν βίον σου, ἐν γῇ διήνυσας, καὶ λαμπάδα ἄσβεστον,
ἀσκήσει ἄκρα ψυχῆς ἐτήρησας· διὸ καὶ χαίρων ἔδραμες, πρὸς τὴν οὐράνιον,
πόλιν ἔνθα, πόνων σου δρεπόμενος, ἀμοιβὰς ἐπαγάλλη Παῖσιε.

ᾠς ζωαρχικοῦ, τοῦ Πνεύματος ὄργανον, σεπτὸν Παῖσιε, πόθῳ εὐφημοῦμέν

σε, Ἄγιωνύμου, τοῦ ὄρους καύχημα, καὶ τάφον ἀσπαζόμενοι, σὸν θαυματόβρυτον, Θεολόγου, ἐν τῇ μάνδρα Ὅσιε, τὰς εὐχὰς σου πρὸς Κτίστην αἰτούμεθα.

Θεοτοκίον

Χῦμά σοι ἀγνή, προνοίας πρὸς ἀπαντας, ἀνθρώπους δέδοται, ὡσπερ Θεομήτορι, ἀγιωτάτη καὶ κρήνη χάριτος· διὸ τῆς προστασίας σου, τῇ σκέπη σπεύδοντες, καθ' ἑκάστην, οἱ πιστοὶ λαμβάνομεν, ποταμοὺς δωρεῶν ἀειρρόων σου.

Κανὼν δεῦτερος

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ῥς ἄγγελος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, Μιχαὴλ Ταξιάρχην ἐώρακας, σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἄνναν σὺν δικαίῳ Ἰωακείμ, Αἰκατερίναν πάνσοφον, τὸν Παντελεήμονα τὸν κλυτὸν, Βαρβάραν Εὐφημίαν, Παῖσιε θεόφρον, καὶ πληθὺν τῶν φιλτάτων ἀγίων σου.

Χρηστότητος στρουθίον καὶ ἀηδῶν, ἐγκρατείας εὐχῆς καὶ ἀσκήσεως, θεοφιλοῦς, ἅπαντας καθήδυνας συμβουλαῖς, ἐπὶ θεμάτων ὄλβιε, παγκοσμίῳν ἅμα ἀτομικῶν, Παῖσιε ἀρτίως, καὶ ἐθνικῶν ὧν λύτης, προβλημάτων ὑπῆρχες ταχύτατος.

Μὴ παύση τὸν Παντάνακτα δυσωπῶν, Ἰσαὰκ τοῦ Ἀββᾶ τῆς ἀσκήσεως, ἐκμιμητά, Ὅσιε Παῖσιε ἀκρεμών, τοῦ θείου ὄντως ἔρωτος, ὁ ἐν οὐρανίῳ καὶ παμφαεῖ, ἀσκήσας ἀτμοσφαίρα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, μελισταγέσιν ὕμνοις πάντοτε.

Θεοτοκίον

Μνημόνευε Πανάχραντε ἐκτενῶς, τῶν πιστῶς προστρεχόντων τῇ σκέπη σου, καὶ σὸν Υἱόν, νῦν δοξολογούντων φαιδραῖς ᾠδαῖς, τὴν μνήμην δὲ τὴν πάμφωτον, Παῖσιου ἔμφρονος ἀσκητοῦ, λαμπρύναντος τὸν Ἄθω, ἀρτίως ἐκτελούντων, θεοχαρίτωτε Παντάνασσα.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μαρμαρυγαῖς ἀσκήσεως, τὸν ἄρτι ἐξαστράψαντα, ἐν τῷ Ἁγίῳ τῷ ὄρει, καὶ θείας χάριτος φέγγει, πιστοὺς τὸν καταυγάσαντα, τιμήσωμεν Παῖσιον, ἀναβοῶντες σκόρπισον, ἀγλὺν ἡμῶν ἀμαρτίας, τῶν ἐκτελούντων σὴν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ἄγιου Ὁρους ἔφορε, καὶ οἰκονόμη ἄγρυπνε, Θεογεννήτορ Παρθένε, τοῦ Πα-
ῖσιου πρεσβείαις, τοῦ ἄνθους τοῦ λειμῶνός σου, τοῦ μυριστοῦ διάσωσον, ἀπὸ
κινδύνων ἅπαντας, τοὺς μεγαλύνοντας πόθῳ, σὲ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Εἰς τοὺς Δινοὺς

Ἰστῶμεν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν, Ἄγιοι.

Τί σὲ ὀνομάσω, Παῖσιε; Ταπεινώσεως πυξίον, ὑποφήτην μοναστῶν, ἐγρη-
γόρσεως δοχεῖον, διαυγὲς καὶ καθαρὸν, σοφίας ὕδωρ πᾶσι διειδέστατον,
ἀσόφῳ δαψιλῶς κερνῶν ἀείποτε, λαῶ διψῶντι τοὺς λόγους σου, εὐχύμους
δέξασθαι ὅθεν σοι, κραυγάζομεν Χαῖρε, Ἄθωνος σέμνωμα.

Τί σὲ ὀνομάσω, Παῖσιε; Ἐγκρατείας μυροθήκη, ἀσιτείας πλησμονήν,
ἀπαθείας θείαν στήλην, ἀσιγήτου ἐραστήν, θεόφρον προσευχῆς καὶ
οἰκητήριον, παντοίων ἀρετῶν διό σε πάντοτε, ὥσπερ ἰσάγγελον ἄνθρωπον,
τιμῶν βοῶ σοι θεσπέσιε, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σὲ ὀνομάσω, Παῖσιε; Ἄθω εὐλαλον κινύραν, Θεολόγου τῆς μονῆς,
θησαυρὸν καὶ θείαν λύραν, ἀγωγῆς μοναδικῆς σαμβύκη θείας γνώσεως
γλυκύφθογγον, καὶ ἄρπαν βίου κρείττονος καλλιχορδον ὡς γὰρ φανὸς
νεοπύρσευτος, τῆς ἐν Χριστῷ τελειότητος, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Τί σὲ ὀνομάσω, Παῖσιε; Παναγούδας τῆς καλύβης ὑψιπέτην οἰκιστήν, εὐχος
Ὁρους τοῦ Ἄγιου, φυλακῆς τὸν τηρητήν, τῶν πέντε τοῦ νοδὸς θυρίδων
ἄγρυπνον, καὶ σκεῦος Παρακλήτου χρυσοποίκιλτον· σὺ γὰρ προέγνως τὰ
μέλλοντα, καὶ πρὸς ἀγήρω κατηύθυνας, βιώσεως τοὺς πιστῶς σοι προστρέ-
χοντας.

Θθένει Παρακλήτου Παῖσιε, ἀνεδείχθης μετὰ πότμον, θαυμασίων αὐτουργός,
καὶ ἀδάπανον τῷ ὄντι, ἰατρεῖον τῶν πιστῶν ἐν κλίνῃ, ἐπεσκέψω γὰρ
θαυμάσιε, νοσοῦντα χαλεπῶς ἐξ ἀτυχήματος, καὶ ἐκ θανάτου διέσωσας, αὐτὸν
θερμαῖς σου ἐντεύξεσι, πρὸς Κύριον τὸν Σωτῆρα τῆς κτίσεως.

Πάντων τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου, παραστάτης θεῖος πέλεις, θεοφόρε
ἀσκητά, καὶ τῶν μὴ εὐμοιρησάντων, γνῶναι σοῦ τὴν βιοτήν, ὑπάρχεις τὴν
ὀσίαν πάτερ πρόμαχος, καὶ ῥύστης, καὶ ἀκέστωρ ἐνθεώτατος· πολλοὺς γὰρ σὺ
ἐθεράπευσας, ταχὺ μετὰ τὴν σὴν κοίμησιν, Παῖσιε συνεργεῖα τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε πάτερ, πρὸς τὰ ἄνω παιδιόθεν ἐπειγόμενος, ἰσαγγέλῳ πολιτεία, καὶ ἀσκήσει ἀόκνῳ ἤνυσας τὸν βίον σου· ἠξιώθης οὖν γενέσθαι, οἶκος χρυσότευκτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, περισκέπων σῆ χάριτι εὐσεβούντων τὰ συστήματα· καὶ νῦν, Παίσιε πάνσοφε, Χριστῷ συναγαλλόμενος, κατάπεμψον ἡμῖν εὐχὰς τὰς παντίμους σου, καὶ σῶσον λιταῖς σου σοὺς πρόσφυγας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρόος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος, τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ἡ γ´ καὶ ἡ ζ´ Ὡδή.

Ἀπόστολος: Γαλατ. ε´, 22- ζ´, 2.

Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιγ´, 10-17.

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις, στυλοβάτης ὑπακοῆς, ἀκραιφνοῦς ἀγάπης, ἐγκρατείας καὶ προσευχῆς, χαίροις ἀσκουμένων, ἐν Ἄθῳ κοσμιότης, ἀρτίως ὁ ἀσκήσει λάμπας, Παίσιε.

Δίστιχον

Ὅπου θέλει πνεῖ, Παίσιε, εἶπάς μοι,
Θεοῦ Πνεῦμα, σοὶ σπεύδοντι Χαραλάμπει.

ΤΕΛΟΣ
ΚΑΙ ΔΟΞΑ
ΤΩ ΜΟΝΩ ΑΛΗΘΙΝΩ
ΘΕΩ ΗΜΩΝ